

Arı ile Papatya Hikayesi

Sıcak bir yaz günüydü. Her yer çiçeklerle dolu ve hava mis gibi kokuyordu. Çiçek tarlasının üzerinde arı vız vız diyerek neşeli neşeli uçuyordu. Havada o kadar güzel süzülüyordu ki papatya onu hayranlıkla izledi. Uçmaktan yorulan arı papatyanın yanındaki ağaç dalına konar. Papatya, arı ile konuşmak ister ve seslenir:

– Arı kardeş ne kadar güzel uçuyorsun. Oysa benim kanatlarım yok ve ben senin gibi dünyadaki güzellikleri göremiyorum. Sadece etrafımdaki çiçekleri görüyorum. Bir gün beni de alıp gezdirebilir misin? der.

Arı papatyaya kibirli gözlerle bakar ve:

– Ben seni nasıl taşıyım. Seni asla alıp, taşıyamam. Çabucak yorulurum, Hem ne yapacaksın dünyadaki güzellikleri, diyerek papatyayı götürmek istemez ve uçarak gözden kaybolur. Bu duruma oldukça üzülen papatya günlerce ağlar ve kendisine kibirli davranan arı onu çok üzmüştür.

Aslında papatyayı alıp, gezdirebilirdi. Fakat o kibirli davranarak onu küçümsemeyi tercih ettiAradan aylar geçti ve havalar yavaş yavaş soğudu. Ağaçlar yaprak döküyor ve çiçekler soluyordu. Fakat papatya halen yapraklarını dökmemişti. O gün havada arıyı uçarken görür ve bal yapmak için çiçek aradığını fark eder. Oysa oradaki solmadan kalan tek çiçek papatyaydı. Papatyanın üzerine konmak ister ve papatya arının konmasına izin

vermez. Bu duruma oldukça şaşırır arı papatyaya seslenir:

– Neden konmama izin vermiyorsun. Bal yapmam gerek.” der. Papatya aylar önce kendisine kibirli davranan arının yaptıklarını ona hatırlatır.

Durumu hatırlayan arı kendine çok kızar ve papatyadan özür diler. Kendisinin kibri yüzünden geri çevirdiği papatyaya, şimdi kendi muhtaç olmuştu.

Arının yaptıklarını affeden papatya, arının bal yapmasına izin verir ve bu duruma sevinen arı papatyayı alarak dünyayı gezdirmek için havalanmaya başlarlar.